

První díl z duologie Kovářka osudu

ČEPEL TAJEMSTVÍ

TRICIA LEVENSELLER

Čepel tajemství

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Tricia Levenseller
Čepel tajemství – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kovářka osudu 1

ČEPEL TAJEMSTVÍ

TRICIA LEVENSELLER

PŘELOŽILA EVA KADLECOVÁ

 P R E S S

*Table je pro tebe, tati.
Ať ti to nestoupne do hlavy.*

„Utíkejte, hlupáci!“
- Gandalf,

Pán prstenů: Společenstvo Prstenu

Kapitola první

Mám radši kovy než lidi, a proto se cítím nejbezpečněji v kovárně.

Panuje tu nemilosrdné vedro, i když jsou všechna okna dokořán. Pot se mi perlí na čele a stéká mi po zádech, ale kovářské řemeslo bych nevyměnila za nic na světě.

Miluju ten pocit, když svírám v ruce kladivo; miluju zvuk kovu zvonícího o kov, mírnou poddajnost rozžhavené ocele, vůni hučícího ohně a uspokojení z dokončené zbraně.

Zakládám si na tom, že je každý z mých výrobků unikát. Moji zákazníci vědí, že když si nechají vyrobit zivánskou čepel, bude jediná svého druhu.

Odložím kladivo a prohlížím si svůj nejnovější výrobek.

Čepel má přesně ten správný tvar. Je to šestý a poslední z identických dílů, které se nakonec připojí na hlavu palcátu. Až čepel zakalím, nabrousím každý záhyb vnějšího ostří na

brusném kameni. Do hlavy už jsem kladivem a sekáčkem udělala drážky. Teď už zbývá jen svařit všechny kusy dohromady. Kleštěmi umístím všechno do výhně a čekám.

Mezitím ale nezhálím. Je třeba vyčistit náradí. Uklidit okuje. Stlačovat měchy, aby teplota ve výhni neklesla pod čtrnáct set stupňů.

Poklid mé pracovny přeruší výkřiky.

Má sestra Temra, když mi zrovna nepomáhá s většími zbraněmi, obsluhuje malý obchod před kovárnou. Zákazníci si tam mohou koupit jednodušší zboží jako podkovy, přezky a podobně. Mé podkovy ošetřené magií zajišťují, že koně běhají rychleji, moje spony se nikdy nezlomí a nikdy neztratí lesk. Tahle magie je jednoduchá – s tou, kterou používám při výrobě čepelí, se nedá srovnávat.

„Živa teď zákazníky nepřijímá!“ křičí z druhé strany dveří Temra.

To je pravda. Do kovárny nesmí nikdo vkročit. Kovárna je posvátná. Je to můj prostor.

Usoudím, že ocel už je připravená. Vytáhnu z výhně hlavici palcátu a jednu čepel a vyrovnám ji nad první drážku.

„*Ale mě přijme!*“ křičí druhý hlas. „Musí se zodpovídat za svou odbytou práci.“

To slovo mě zabolí v útrobách. Odbytou? To je snad zbytečně hrubé. Kdybych patřila k lidem, kteří dobře zvládají konfrontace,

asi bych tam hned napochodovala a sdělila tomu zákazníkovi, co si o něm myslím.

Ale naštěstí mě to nemusí trápit; protože k těmhle lidem patří moje sestra.

„*Odbytou?* Jak se opovažuješ? Zajdi si k ranhojiči a přestaň nás obviňovat za vlastní pitomost!“

Syknou. To bylo možná trochu moc. Temra nikdy nevynikala v ovládání temperamentu. Někdy z ní jde vysloveně strach.

Ze všech sil se snažím nevěnovat hádce pozornost a soustředit se na práci. V tuhle chvíli totiž přichází ke slovu magie. Kov je zahřátý, připravený. Dlouho a usilovně jsem přemýšlela, čím bude tahle konkrétní zbraň výjimečná. Palcát se používá k mlácení a drcení, jeho ovládání vyžaduje hrubou sílu. Ale co kdybych jeho sílu dokázala ještě zvětšit? Co kdybych zařídila, aby se pokaždé, když zbraň absorbuje ránu od protivníka, tato energie převedla do dalšího úderu?

Zavřu oči a přemýšlím, jaké magické působení si představuji, ale potom sebou prudce trhnu, protože k mé naprosté hrůze se dveře kovárny rozletí dokořán.

Přítomnost jiného člověka ve svém prostoru vnímám tak silně, jako by se mi pověsil celou vahou na ramena. Na okamžik úplně zapomenu, na čem pracuji, nejsem schopná myslet na nic jiného než na neklid, co mi koluje v žilách.

Nenávidím tenhle pocit, jako kdyby mi vlastní kůže byla malá. Jako kdyby úzkost zabrala tolik místa, že už se tam s ní nevejdu.

S blížícími se kroky se snažím nalézt vnitřní klid. Vrátit se v duchu k palcátu a soustředit se na něj, jako by na tom závisel můj život. Možná se vetřelec dovtípí a odejde.

Takové štěstí ale nemám.

Ať je to, kdo je to, s dupotem obejde kovadlinu, takže ho konečně uvidím, a strčí mi pod nos paži.

„Jen se na to podívej!“

Vnímám hluboký šrám, co se táhne přes celé mužovo předloktí. V břiše mě zatím mrazí neklid, že cizinec pronikl tak blízko ke mně.

„Vypadni odtud, Gariku. Ziva pracuje!“ marně opakuje Temra, sotva přiběhne za ním.

„Tohle mi udělala ta tvoje čepel. Na ruce, ve které držím meč! Chci vrátit peníze!“

Rozhoří se mi obličej, na chvilku nedokážu uvažovat, nedokážu nic jiného než zírat na toho muže, který krvácí v mojí dílně. Garikovi může být něco přes třicet. Je spíš hubený než urostlý, má nos jako skobu a příliš velké oči. Nepřekvapuje mě, že ho nepoznávám. Většinu zakázek vyřizuje Temra v obchodě, abych se já mohla soustředit na kování.

Garik se na mě dívá jako na blázna. „Tvoje zbraň je vadná. Zranila mě!“

„Zranil ses sám!“ křičí na něho Temra. „Nemůžeš sem jen tak přijít a házet na zbraň vinu za vlastní neschopnost.“

„Neschopnost! Jsem vynikající šermíř. Já za to teda rozhodně nemůžu.“

„Vážně? Jak jinak si může člověk rozříznout ruku vlastní zbraní? Co jsi dělal? Nacvičoval otočky? Vyhazoval meč do vzduchu a snažil se ho chytit? Vidělo tě hodně kumpánů, jak jsi to zkonil?“

Garik dobrou minutu jen prská a snaží se najít slova, což naznačuje, že Temra uhodila hřebíček na hlavičku.

„Možná by ses měl cvičit v akrobatice, jestli se chystáš používat meč takhle místo k původnímu účelu,“ rýpne si ještě Temra.

„Ty se do toho neplet, ty malá pohanko! Tohle si chci vyříkat s kovářkou. Nebo snad sama neumí mluvit?“

Teprve v tu chvíli upustím nástroje a věnuji tomu špinavci plnou pozornost. Je jedna věc, že sem přijde a napadá mě, ale nadávat mojí sestře?

„Gariku,“ oslovím ho se sebejistotou, kterou ve skutečnosti necítím, „ihned odejdeš, než sem přivedeme městské strážce. Už nejsi vítán ani v kovárně, ani v obchodě, ani v jejich blízkosti.“

„Moje paže –“ zkusí to znovu.

„Není ani zdaleka tak poraněná jako tvoje pýcha, jinak bys byl u ranhojiče, a ne tady.“

Jeho tvář je nyní stejně rudá jako krev, která mu kape na podlahu.

Už se na něho nemůžu dál dívat. Je toho na mě moc. Moje oči raději vyhledají tkanice jeho košile a drží se jich. Možná jsem udělala hloupost. Dávalo to, co jsem řekla, vůbec nějaký smysl? Mám říkat ještě něco dalšího, nebo to bude jen blábolení?

Rozhodnu se dodat: „Ráda se na zbraň podívám a přesvědčím se o její funkčnosti. Třeba před všemi tvými přáteli? I když podle toho vynikajícího zářezu ve tvém předloktí soudím, že funguje skvěle.“

To už mu stačí. Odejde tudy, kudy přišel, ale po cestě máchne rukou nad stolem a všechno moje náradí se sesype na zem.

Pak je konečně pryč.

„Strašný chlap,“ prohlásí Temra a jde náradí posbírat.

Ale já ji sotva vnímám. Dívám se na nástroje a zase zpátky na místo, kde Garik stál. Celý incident se mi v hlavě přehrává znovu a znovu a já nad tím ztrácím kontrolu. Byl tady. V mojí kovárně. Musela jsem s ním mluvit. Musela jsem zpochybňovat vlastní práci. Musela jsem bojovat s pocitem, že se brzy uvařím zevnitř. Rozum mi napovídá, že ani já, ani moje sestra jsme nebyly v opravdovém nebezpečí, že taková konfrontace neznamenaá konec světa, ale moje tělo o tom tak přesvědčené není.

Nemůžu dýchat. Nebo možná dýchám až moc rychle.

„Zivo? Ach, sestřičko. Všechno je v pořádku.“

Ne, všechno není v pořádku. Temra chce jít ke mně blíž, ale já ustoupím dozadu a málem při tom upadnu. Ruce se mi třesou a teplota těla se mění z nepříjemně vysoké na nesnesitelnou.

„Zivo, už je pryč. Jsi v bezpečí. Jen se rozhlédni. Jsme tu jen my dvě. Tady, vezmi si kladivo.“ Strčí mi nástroj do ruky. „Teď poslouchej, jak dýchám, a napodobuj mě.“ Přehnaně zdůrazňuje zvuk vlastního dechu, pomalu nasává vzduch a zase ho vyfukuje.

Padnu na kolena před kovadlinu, hlavu mám v úrovni nedokončeného palcátu, kladivo držím volně v ruce.

Už tady nejsi vítán.

Nemůžu uvěřit, co jsem mu řekla. Urazila jsem ho. Bude o tom vyprávět dalším potenciálním zákazníkům. Všichni se dozvědí, že jsem řekla hloupost. Každý si bude chodit pro zbraně jinam. Zruinuje mě to. Pokoří mě to.

Všichni se dozvědí, že je se mnou něco špatně.

„Dýchej. Jsi v bezpečí. Dýchej,“ přerušuje Temřin hlas moje zamotané myšlenky.

„Co když ten meč opravdu byl vadný a já –“

Temra mi skočí do řeči: „Ten meč byl dokonalý. O tomhle ani neuvažuj. No tak, Zivo. Jsi skvělá. Teď jen dýchej.“

Čas se zastavuje a já se pokouším vyplazit zpod tíhy vlastní ohromné paniky.

Nemám ponětí, jak dlouho trvá, než ataka trochu opadne, než si má mysl připustit cokoliv jiného než hrozící zkázu. Ale nakonec pomine, odteče ze mě, jako když se vymačká šťáva z ovoce.

Vždycky jsem byla od přírody úzkostná povaha, ale v přítomnosti lidí je to mnohem horší. A čas od času mě přepadnou tyhle ataky – když je setkání mimořádně nepříjemné nebo mám prostě pocit, že je toho na mě moc.

Tak se cítím právě teď, a navíc jsem unavená, ale přesto uvítám sestřino objetí. Nechá mě, ať se sama rozhodnu, kdy se od ní odtáhnou.

„Děkuju,“ řeknu jí, když pokládám kladivo zpátky na jeden z mnoha pracovních stolů.

„Omlouvám se, Zivo. Vážně jsem dělala, co jsem mohla, aby sem nevlezl.“

„Věř mi, že jsem to slyšela. Ale doufám, že taky víš, že když se někdo bude chovat nebezpečně, musíš ho pustit dovnitř. Nechci, aby tě kdokoliv ohrožoval.“

Odfrkne si. „Jak by mě mohl ohrozit chlap, co se pořeže vlastním mečem?“

Obě se tomu zasmějeme a já se obrátím zpátky k nedokončenému palcátu. Snažím se rozhodnout, jestli budu pokračovat v práci, nebo si trochu odpočinu.

Až na to, že... tahle zbraň už byla očarována.

Nedošlo k fyzické změně, která by byla vidět, ovšem cítím to. Lehké pulzování tepla.

Zvednu palcát za kovovou násadu a zkoumám zblízka jeho hlavici. Dávám pozor na zatím jedinou čepel, která je stále horká.

„Něco se stalo,“ prohlásím.

„Garik tu zbraň zničil?“

„Ne, už je nabitá magií.“

„Co jsi udělala?“

„Nic. Přivařovala jsem na ni první čepel a vtom přišel Garik. Položila jsem ji na kovadlinu a pak...“

„Pak?“ pobídne mě Temra.

„A pak jsem nemohla dýchat.“

Zamířím ven, Temra jde za mnou. Naše město leží uprostřed jehličnatého lesa. Každý druhý den tu prší a slunce musí neustále bojovat o nadvládu na nebi s oblaky. Dneska svítí jasně a i přes mírný větřík mi ohřívá kůži.

Když jsem byla malá, naši rodiče chovali na dvorku slepice a kozu. Vzpomínám si, jak jsem matce každé ráno pomáhala sbírat vajíčka. Ale dnes ani já, ani Temra o takové věci nemáme zájem, a tak pozemek slouží převážně jako prostor ke zkoušení a předvádění mých zbraní.

Jakmile mám dojem, že jsem v bezpečné vzdálenosti od domu, pevně palcát uchopím a rozmáchnu se směrem ke starému cedru.

Nic magického se nestane.

Stává se to spíš vzácně, ale párkrát se mi stalo, že jsem zbraň očarovala nevědomky a potom musela zjišťovat, jak vlastně funguje.

Je to docela otravné.

Zkusím obrátit čepel proti upěchované zemi, ale taky se nic nestane. Napadne mě dýchnout na ni, protože při incidentu jsem ji měla blízko obličeje.

Stále nic.

„Nech mě to zkusit,“ ozve se Temra.

„Rozhodně ne. Mohlo by se ti něco stát.“

„Tvoje zbraně už jsem v ruce měla.“

„Jenže moje zbraně mají často dalekonosné účinky. Dokud si nejsem jistá, co to umí, nenechám tě –“

Vtom Temra padne na kolena, chytí se rukama za hrdlo a začne lapat po dechu. Právě jsem začala kroužit zbraní nad hlavou, a tak toho okamžitě nechám a přiskočím k sestře.

„Co se stalo?“ zeptám se. „Zaskočilo ti?“

Trhaně se nadechne a v úžasu hledí na palcát. „Nezaskočilo. To ta zbraň. Udělej to ještě.“

„Co?“

„Zakruž s ní nad hlavou.“

Opíšu palcátem jeden kruh, a tentokrát je Temra připravená. „Když to uděláš, nemůžu dýchat.“

V šoku hledím na zbraň a podám ji sestře. „Teď to zkus ty.“

Poslechne mě a já okamžitě pocítím účinek. Palcát ze mě vysává vzduch a vtahuje ho do sebe. Ustupuji dál a dál. Až když jsem od Temry na deset stop, můžu zase dýchat.

Temra přestane zbraní pohybovat. „Neuvěřitelné!“

„Jsem ráda, že jsou moje panické ataky aspoň trochu k něčemu dobré.“

Temra se na mě smutně dívá. „To nic, Zivo. Ať se stane cokoliv, budu tu pro tebe.“

Jako starší sestra bych tu měla být já pro ni. Jenže je to často tak, že ona zachraňuje mě. To Temra měla po naší matce zdědit nadání k magii. Je mnohem silnější a statečnější, než kdy budu já, ale myslím si, že nemá ponětí, jak mě tenhle dar okradl o dětství.

Jsem ráda, že ve svých šestnácti letech se Temra dokáže soustředit na triviálnější úkoly jako koketovat s kluky a učit se do školy. Ale já? Já nás už od dvanácti let živím. Často se v duchu ptám, jestli jsem právě proto, že jsem strávila tolik mladých let zavřená v kovárně, nezačala mít strach ze všeho ostatního. Je mi osmnáct a nesnáším, když musím vyjít z domu a setkávat se s lidmi.

Anebo za to prostě může magie. Když se ohledně magie potřebuju na něco zeptat, nemám koho. Matku zabili, když mi bylo pět, dávno předtím, než se moje nadání projevilo.

„Za pár měsíců se koná turnaj,“ připomene mi Temra. „Jsem si jistá, že do té doby potáhne městem spousta lidí. A každý bude chtít vlastní zivánskou čepel.“

Snaží se, abych se cítila líp. Ceníím si jejího úsilí, ale z prožitého incidentu se mi doteď podlamují nohy.

„Je to jen takové období,“ odpoví Temra na moje nevyslovené myšlenky. „Nakonec to pomine.“

„Určitě máš pravdu.“

Ale ani na vteřinu tomu nevěřím.

Kapitola druhá

Je úterý, což znamená, že se jdeme najíst do města.

Nesnáším chození do města.

Malou útěchou mi je, že náš obvyklý stůl je volný. Rychle k němu zamířím a obsadím vzdálenější židli. Je to moje oblíbené místo, protože mám za zády zeď. Nikdo se za mě nemůže dostat a mám přehled o celé místnosti.

Nemám ráda pocit, že na mě lidi zírají, a kdykoliv mám záda obrácená do většího prostoru, nedokážu se toho pocitu zbavit.

S Temrou předstíráme, že si prohlížíme jídelní lístky, ale obě už předem víme, co si dáme.

Číšnice nás obě pozdraví jménem a vyslechne si naše objednávky. „Já si dám květákovou polévku a čerstvý chléb,“ oznámí Temra. „A pro ni jehněčí s dušenou zeleninou.“

Přikývnu k číšnici s vynuceným úsměvem. Děláme to takhle s Temrou pravidelně. Obě jsme příšerné kuchařky. Kdykoliv to

zkusíme, je všechno buď připálené, nebo rozvařené. Ale já bych stejně radši jedla mizerné jídlo v bezpečí domova, než abych chodila ven, kde na mě koukají cizí lidi. Naopak Temra chodí na jídlo moc ráda, a tak jsme se dohodly takhle. Polovinu týdne se chodíme najíst do města, druhou polovinu jsme doma a střídáme se ve vaření. A Temra mi venku vždycky objedná, abych nemusela mluvit s nikým jiným než s ní.

Položím ruce před sebe na stůl a kroutím si prsty, je to můj zlozvyk už od dětství. Pod kůží se mi usadilo mírné mravenčení. Abych se od nepříjemných pocitů rozptýlila, řeknu: „Odpoledne, když jsi byla ve škole, si přišel vyzvednout zbraň místodržící.“

„Přišel osobně?“

„Ano.“

„Asi se toho palcátu nemohl dočkat. Co na něj říkal?“

Mimoděk se otřesu a snažím se to zamaskovat, ale asi se mi to nepodaří, protože Temra pokračuje: „Nelíbil se mu?“

„Ne, ne. Byl docela spokojený.“

„Tak v čem je problém?“

„On nás... pozval k sobě.“

Po krásné tváři mé sestry se rozline zářivý úsměv. Vedle ní je hrozně těžké cítit se patričně rozhořčeně.

„To je úžasné, Zivo! Copak nevíš, co to znamená? Musíme udělat dobrý dojem.“

„Snažila jsem se ho odmítnout,“ vysvětlím. „Ale ten člověk mi to nedovolil.“

„No tak, bude legrace! Oslava je přesně to, co potřebujeme.“

„Nebude to oslava. Ujistil mě, že půjde o poklidnou večeři.“

„To nevádí. Místodržitelův syn přijde určitě i tak.“

Její uličnický úsměv může znamenat jen jediné. „Je to fešák, že ano?“ zeptám se.

Odpoví mi zasténáním.

Přeju si, aby jídlo přinesli co nejdřív, abych měla co dělat s rukama. Prsty mi z toho dlouhého kroucení zčervenaly; raději je schovám pod stůl.

Vidím, že Temra by ráda probírala místodržitelova syna do větších detailů, ale mě to prostě nezajímá. Ještě nikdy mě nikdo nepřitahoval. Nevím, jestli je to má úzkost, co mi brání sblížit se s jiným člověkem, nebo něco jiného. Ale ať je to cokoliv, mně se to zkrátka ještě nikdy nestalo.

Nejde o to, že bych nechtěla být v kontaktu s lidmi. Chci, dokonce zoufale chci, ale ještě víc se chci cítit v bezpečí. A to se mi zatím nestalo s nikým jiným než s Temrou.

Rychle se rozhlédnu po hostinci. Obsazené jsou jen čtyři další stoly. U dvou sedí páry: dvě ženy ve středním věku, které se drží za ruce, a muž a žena, kteří se hašteří a snaží se mluvit potichu. Žena se po chvíli zvedne a z hostince odejde. Muž hodí na stůl pár mincí a následuje ji.

Jak trapné.

Pak je tu jedna osamělá žena, sedí na židli u okna a usrkává ze sklenky víno.

A ten čtvrtý –

Zírá přímo na mě.

Instinktivně sklopím oči a tváře mi zahoří studem, že mě přisti-
hl, jak ho pozoruji. Až na to, že první se díval on na mě, nebo ne?

Temra mi něco povídá, ale já ji sotva vnímám. Odvážím se
pohlédnout koutkem oka zpátky na toho muže.

Pořád mě sleduje.

„Temro,“ zašeptám, „někdo na nás zírá.“

„Kolikrát ti to mám opakovat? Nikdo na tebe nezírá.“

„Ne, tentokrát je to pravda. Jen se podívej, ten muž za tebou.“

Temra se okatě ohlédne a podívá se muži u dveří do očí. Jídlo
mu ještě nepřinesli a zcela určitě se nedívá do jídelního lístku, co
si drží otevřený před obličejem.

Temra mu rychle zamává a obrátí se zpátky na mě. „Je docela
pohledný, když tedy odhlédneš od toho, co má na sobě. Mám si
s ním jít promluvit?“

„Neopovažuj se nechat mě tu samotnou,“ procedím skrz zuby.

„Jen bych ho pozvala, ať si sedne k nám.“

„Ne!“

„Jen tě škádlím! Počkám, až bude po večeři, a pak –“

Nejdříve si myslím, že dorazila číšnice s naším jídlem, ale pak mi dojde, že vzdálený stůl je prázdný a muž se vydal k nám. Obrátím pozornost zpátky k dřevěnému stolu, zato Temra se potěšeně natočí k cizinci.

„Zdravím,“ zaštěbetá hlasem, který používá výhradně na muže.

„Dobrý den,“ pozdraví cizinec. „Odpusťte mi to vyrušení, ale je nějaká možnost, že bych si k vám směl přisednout?“

Temra se otočí na mě, ale já ze sebe nedostanu ani slovo. Nemůžu se na něj ani podívat. A tak odpoví: „Prosím,“ a pokyne k prázdné židli.

V reakci na těsnou blízkost cizího člověka se mi naježí chloupky na pažích. Mám pocit, že mi někdo hněte vnitřnosti jako těsto. Chci být někde jinde.

„Já jsem Temra,“ představí se má sestra.

„Já jsem Petrik,“ odpoví cizinec.

„Petrik,“ zopakuje Temra, jako by si to jméno chtěla vyzkoušet. „Nikdy dříve jsem tě tu neviděla.“

„Nejsem místní. Pocházím ze Skirovy země.“

„A čím tam jsi?“

Jak jen to dělá? Nemusí se vůbec snažit, prostě ví, co má říct a jak to má říct. Mně se daří mluvit jen se svými zákazníky v kavárně, a ještě jen někdy. Zbraním rozumím dobře a nemám potíže o nich hovořit. Ale když přijde řeč na cokoliv jiného?

Jsem ztracená.

V útrokách se mi usadí svíravá touha. Kéž bych byla jako má sestra! Cítila se v takové pohodě s celým světem, tak příjemně ve své kůži.

„Pracuji jako badatel ve Velké knihovně,“ odpovídá Petrik hlubokým hlasem. „Specializuji se na starověkou magii.“

Moje oči samy od sebe střelí nahoru, rázem jsem získala zájem.

„Magii?“ opáčím.

Muž se usměje a já konečně najdu odvahu si ho pořádně prohlédnout. Je starý asi jako já. Vlasy nosí ostříhané blízko u lebky, krátký černý porost. Má plné rty, široký nos a jeho kůže i oči mají podobnou hnědou barvu.

Oděný je neobvykle. Většina mužů si zvolí tuniku, přiléhavé kalhoty a pevné boty, ale tenhle člověk má na sobě tmavě safírové roucho, které mu zakrývá i ruce a kotníky. Vlastně se dá říct, že z něho vidím jen ostré špičky bot a hlavu. Zdá se, že jeho háv je vybaven i kápí, ale tu má spuštěnou na zádech, takže je mu vidět do obličeje.

„Ano, od věstkyní na severním kontinentě až po zvířecí nášeptávače na západních ostrovech – ty všechny jsem studoval. Sestavuji vlastní knihu. Něco jako průvodce po všech známých magických schopnostech v dějinách světa.“

Temra přimhouří oči a pronikavě se zadívá na mě. Povytáhne obočí, jako by se mi snažila něco mlčky sdělit. Po chvíli to vzdá a obrátí oči v sloup. „A tahle studie tě dovedla k Zivě,“ pronese.

„Přesně tak,“ potvrdí Petrik. „Doufal jsem, že by mi Ziva mohla dovolit, abych jí položil pár otázek a dozvěděl se něco o její práci.“

Zprvu mě to potěší. Muž v mém věku se mnou chce mluvit o mé práci? Není to příležitost, na kterou jsem tak dlouho čekala? Příslib, že poznám někoho nového, a přitom se naše konverzace bude držet v bezpečných vodách?

Ale potom si vzpomenu, že říkal, že se jedná o knihu.

Budou si ji číst další lidi. Petrik mě bude citovat. Bude popisovat mě i mé pracovní postupy. Začnou mě zkoumat. Co když něco řeknu špatně? Co když si pomyslí, že má magie je nudná, zavrhnou mě a odejde? Co když si každý, kdo tu knihu přečte, bude myslet, že jsem podvodnice, a já přijdu o všechny zákazníky?

I když vím, že většina z toho se pravděpodobně nestane, nedokážu se zbavit strachu. Souhlasit, že si s ním promluvím, mi nepřipadá vůbec bezpečné.

„Ne, díky,“ řeknu proto a obrátím pozornost k rukám v klíně.

Pak přijde číšnice s naším jídlem. Podívá se na Petrika. „Rozhodl jste se pro něco, pane?“

„Ještě ne,“ odpoví.

Žena odejde a ve vzduchu po ní zůstane jen ticho a pára.

„Takže, Petriku,“ praví Temra a přehodí si vlasy přes rameno. V bohatých mahagonových kadeřích se jí při tom pohybu zrcadlí světlo. „Vyprávěj mi o Skiru. Ještě nikdy jsem tam nebyla.“

Vím, že na mě zírá. Cítím to. Temra se ze všech sil snaží obrátit pozornost učence zpátky k sobě, ale Petrik ji v podstatě ignoruje.

„Asi jsem na tebe šel příliš zhurta, Zivo. Omlouvám se. Mám za sebou dlouhou cestu a nechtěl jsem tě přepadnout u večere. Nečekal jsem, že tě potkám hned na prvním místě, kam se přijdu najít. Chtěl jsem tě vyhledat v práci. Domluvit si řádnou schůzku a všechno ti vysvětlit. Ten ztracený čas bych ti samozřejmě vynahradil. Mohl bych se třeba zastavit u tebe v kovárně, abychom si o tom mohli pořádně promluvit?“

„Ne, díky,“ zopakuju.

„Smím se zeptat proč?“

„Kovárna je Zivina svatyně,“ vysvětlí mu Temra. „Nemá ráda, když tam někdo chodí. Má ráda soukromí. Jsem si jistá, že to pochopíš. Třeba bych ti s knihou mohla pomoci já. Často Zivě v kovárně pomáhám. Zním její pracovní postupy a vím všechno o zbraních, které vyrobila. Třeba bychom se my dva mohli někdy sejít. Můžeme spolu znovu povečeřet.“

Ano, tahle představa mi vyhovuje mnohem víc. Jen ať mě z toho všeho vynechají – a Temra si s tím údajně pohledným mladíkem může klidně laškovat celý večer.

„Jsi si jistá, že není nic, čím bych tě přesvědčil?“ zeptá se Petrik, jehož pozornost se nadále soustředí pouze na mě.

Musím být přímá. Sebejistá. Jestli ze mě ucítí sebemenší náznak nejistoty, jen tak mě pronásledovat nepřestane. A tak zvednu zrak a podívám se učenci pevně do očí. „Jsem si jistá. Netoužím po tom, aby mě někdo zpovídal nebo se vrtal v mém životě.“

Pak se chopím vidličky a nože a začnu ukrajovat kousky pečeného jehněčího. Snažím se neopakovat si v hlavě, co jsem řekla. Nechci se na to upínat. Nechci se tím trápit. Chci si jen vychutnat večeři.

Petrik se bez dalšího slova zvedne. Ale místo, aby se vrátil ke svému stolu, odejde z hostince úplně.

Dobře, že je pryč.

„Věřila bys tomu?“ kroutí hlavou Temra.

„Máš pravdu,“ přitakám jí. „Kolikrát mu člověk musí říct ne, aby to pochopil?“

„Co? Ano, jistě. Ale hlavně mě absolutně ignoroval! Hrubíán. Na začátku mě jen využil, aby se dostal k tobě.“

Tak to se stalo poprvé. Muži se většinou marně pokoušejí mluvit se mnou, aby se dostali blíž k mé krásné sestře.

„Hlavně že je pryč,“ řeknu a konečně se zakousnu do jídla, nad kterým se mi sbíhají sliny. Je vynikající, jako vždycky.

Temra jen ponoří lžíci do polévky, ale stále ji nemůže donést ke rtům, očividně má pořád plnou hlavu toho zvláštního setkání.

„Nedělej si s tím starosti,“ uklidňuju ji. „Brzy pro nás budu mít našetřeno dost peněz, abychom mohly opustit Ghadru a usadit se na severním kontinentu. Tam už nás nenajde.“ Tohle už spolu probíráme celé roky, od chvíle, kdy jsem si otevřela vlastní dílnu. Severní kontinent je překrásný a žít v něm si může dovolit jen málo lidí. Tam nebude nikdo vědět, kdo jsem. Nikdo za mnou nebude chodit, abych mu vyrobila zbraň. Svou práci miluju, ale nejraději bych kovala jen tak, pro sebe. Až budu mít konečně vydělanou příjemnou sumičku, která mě a Temru zabezpečí na zbytek života, tohle místo opustíme a usadíme se někde na venkově. Jen my dvě. Nic víc si nepřejí. Cítit se bezpečně a nemuset se trápit tím, jestli mě někdo zaskočí společenskou návštěvou, když na ni nejsem duševně připravená.

Finančně se mi daří výborně, protože jsem jediná činná kovářka ovládající magii – o jiné jsem aspoň nikdy neslyšela.

Objednávky na zbraně mi přicházejí od lidí z celého světa. Některé jsem vyrobila pro šlechtice, kteří se chtěli chvástat bohatstvím a nadřazeností. Jiné zase pro vysoce postavené důstojníky soukromých armád. Městské a hradní strážě si vydělávají málo peněz, takže za mnou ještě nikdo z nich nepřišel.

Ale naprostá většina mých zákazníků?

To jsou žoldnéři.

Námezdní vojáci.

Najatí zabijáci.

Po těch je v posledních letech velká poptávka.

Náš bývalý vládce král Arund měl jisté potíže se svým mladším bratrem, který se ho neustále snažil svrhnout a připravit o trůn. Traduje se, že po nezdařeném pokusu o atentát králi nakonec nezbylo než bratra odsoudit k smrti. Velice ho miloval a byl nešťastný z toho, že je s bratrem rozdělila koruna.

A ve snaze předejít podobným budoucím rodinným sporům se Arund rozhodl rozdělit království Ghadra mezi svých šest milovaných dětí.

Vytyčily se nové hranice. Vzniklo šest zemí, každá pojmenována po princí nebo princezně, kteří jim vládnou. Ghadra se rozkouskovala.

A tím vznikly příležitosti pro všelijaké darebáky.

K rozdělení země došlo teprve před deseti lety a objevila se spousta lidí, kteří toho dokázali využít. Banditů kolem cest bylo rázem víc než much. Začali chodit od jedné země ke druhé, aby pro jednotlivé panovníky bylo nemožné je chytit. Nikdo nechce vynakládat peníze ani vojáky na boj proti zločincům, kteří už se nenacházejí na jeho území. A pak tu máme problém šesti nových panovníků, kteří se snaží vybudovat každý svůj systém soudů, vlastní hospodářství a ufinancovat svou vlastní vládu.

Lidi tu změnu ošklivě odnesli.

A taky jsem zaslechla zvěsti, že ne všichni z šesti královských potomků se spokojí se svým malým kouskem koláče. Šušká se o vzpourách a plánech na puč, ale zatím to všechno není nic víc než šepot ve větru.

V každém případě se mé řemeslo stalo nepostradatelným, a tak mi vydělává velké peníze. Nespočet lidí se mě pokusil najmout jako osobní kovářku. Vzhledem k mému odporu vůči lidem jsem pokaždé odmítla. V poslední době přicházejí tyhle nabídky čím dál častěji. Povědomí o mých schopnostech se začalo šířit i do nejvzdálenějších koutů Ghadry. Zřejmě proto, že poslední dobou přijímám víc zakázek, abych našeho cíle dosáhla rychleji.

S Temrou už máme blizoučko k tomu, abychom mohly odejít. Už jen tak dva roky, řekla bych. Pokud chci přestat prodávat a dovolit si nákladnější bydlení pro sebe i sestru na zbytek života, budeme potřebovat ještě trochu víc.

„To je skvělé, Zivo,“ vytrhne mě Temra z představ, jak spolu žijeme osamoceně v ráji.

Jídla se doteď ani nedotkla.

„Už jsi přemýšlela, co bys jednou chtěla dělat?“ zeptám se, abych ji přivedla na jiné myšlenky.

„Ani ne. Baví mě ale vystupovat v místních představeních. Třeba bych se jednou mohla přidat k nějaké kočovné herecké společnosti.“

Nechápu, jak chce na severu zůstat se mnou, když se bude harcovat s nějakými herci. Je vidět, že o tom opravdu příliš nepřemýšlela.

„Nebo...“ pokračuje, „nebo bych mohla dělat taky něco se zbraněmi. V podstatě jsem celý život tvoje učednice.“

Ano, tenhle nápad se mi zamlouvá mnohem víc. „Ale jistě! V mojí kovárně je pro tebe místo vždycky.“

„Tak to nemyslím. Nemůžu žít celý život ve tvém stínu, Zivo.“

V mém stínu? Zvláštní, že to formulovala takhle, když jsem to byla vždycky já, kdo se snažil schovat za ni.

„Najdeš něco, co ti přinese štěstí. Víím to,“ ujišťuju ji.

„Já už šťastná jsem, ale víím, že si v životě nějak poradím. A co ty?“

„Já?“

„Jsi šťastná?“

Instinkt mi napovídá odpovědět ano, ale zarazím se. Žiju v nepřetržitém strachu z druhých lidí. Někdy je pro mě nepřekonatelný problém jen vyjít z domu.

„Jsem šťastná,“ rozhodnu se nakonec. „Mám všechno, co potřebuju. Tebe a svou kovárnu. Jen bych si přála, aby zbytek světa zmizel.“

„To by byl šíleně prázdný svět.“

„Přesně.“

„Ale k čemu bys potřebovala mě, kdybych nemusela zahánět většinu tvých zákazníků?“

„Kdybych byla jen já, asi bych se cítila osaměle,“ zažertuji.

„A co já?“

„Co ty?“ nechápu.

„Co bych dělala já, zatímco bys v kovárně vyráběla zbraně pro neexistující lidi? Já bych mohla být herečka bez publika.“

„Mohla by sis najít nějaký koníček.“

„Já mám koníčky!“

„Myslím, že koketování se nepočítá. A kromě toho, v mém světě nejsou žádní muži.“

Temra nevěřicně zakroučí hlavou. „Jednoho dne se bláznivě zamiluješ. Najdeš někoho, kvůli komu budeš ochotná opustit i kovárnu. A ani ho neuvidíš přicházet.“

„Den, kdy opustím kovárnu, bude dnem, kdy na světě dojde železná ruda. Ale jsem si jistá, že i pak dokážu vymyslet něco s mědí.“

Temra mi postříká obličej kapičkami polévky ze lžíce.

Kapitola třetí

Na světě není nic děsivějšího než oslava se spoustou hostů. „Bude to jen malá sešlost,“ sliboval místodržící Erinar. „Jen večere pro mou rodinu a pár přátel na počest nejnedanější kovářky v Ghadře. Musíte přijít. Neč pro mě není odpověď.“

A já, protože jsem se chtěla místodržícího po dokončení jeho palcátu co nejrychleji zbavit, jsem kývla.

Kéž bych byla schopná chovat se k tomu člověku hrubě. Ale místo toho teď trčím na oslavě, kam se dostavilo víc než sto hostů. Buď je úplně každý ve městě Erinarův příbuzný, nebo by mu vážně měl někdo vysvětlit, že jeho představa „malé sešlosti“ je poněkud zavádějící.

V každém případě jsem v pasti. Jako čestný host odtud nemůžu tiše zmizet.

I teď mám pocit, že na mě hosté upírají pohledy jako smečka lvů sledující antilopí stádo. Zapletu prsty do sebe a krouším s nimi.

Nezpanikařím.

Neuteču.

A pravděpodobně neumřu.

Už někoho v dějinách světa zabila společenská sešlost? Nejspíš ne, ale to, jak se zdá, nemá vliv na olovenou tíhu mého srdce ani na mravenčení v mém žaludku. Před tolika upřenými pohledy, před tolika lidmi kolem se celé moje tělo chvěje neklidem.

Zhmotní se přede mnou má sestra – aspoň že to.

„Co to máš na sobě?“ zeptá se Temra a sjíždí mě očima nahoru a zase dolů, než jí stihnu vynadat, že jde tak pozdě.

„Šaty,“ odplivnu znechuceně. Dlouhnu prstem do látky, chybí mi příjemný materiál lehké tuniky a kalhot. Ty dokážou skvěle vzdorovat vedru v kovárně a já bych právě teď mohla přísahat, že v místodržitelově domě je větší horko, než kdy bylo v mojí dílně.

Z lidí se potím.

Temra pomalu zamrká, jako by se snažila uklidnit. „Proč sis nevzala něco hezčího? Kde máš ty šaty, co jsem ti koupila na poslední Den sesterství?“

„Ve skříni.“ Zahrabané kdesi hluboko, ale jsou tam.

„Jsou tak nádherné. Nechávejí vyniknout tvoje modré oči.“

Na barvu těch šatů si nevzpomínám, ale usměju se, jako bych si ji pamatovala nebo mě zajímalo, jak jsou ty šaty úžasné. Můj současný

oděv je světle žlutohnědý. Nenápadný. Bez jakýchkoliv efektních příkras. Ideální, abych nevyvolávala pozornost.

Nebo jsem si to aspoň myslela.

„Živo, všechny ostatní dívky na sobě mají pestré barvy. Vzala sis prakticky pracovní oděv, jen ve formě šatů.“

„Nebud' směšná. Na pracovním oděvu mám fleky,“ odpovím hrdě, ale když se rozhlédnu, zjistím, že sestra má pravdu. V těch bezvýrazných šatech nepochybně vyčnívám jako osamělý plevel v květinové zahrádce.

Upřímně už je to tak dlouho, kdy jsem naposledy navštívila nějakou společenskou událost, že o nejnovějších trendech v oblékání nevím naprosto nic. Pravděpodobně vypadám, jako že jsem místopředsedu na jeho vlastní oslavu přišla urazit.

Ale vždyť to žádná oslava být neměla.

Takže, kdo za to tedy může? Já, nebo místopředseda?

Prohlédnu si sestru pozorněji. „Máš rozčuchané vlasy.“

Vymrští ruce k vlnitým kadeřím a snaží se ukáznit uvolněné pramínky.

„Byla jsi s klukem,“ obviním ji.

Uvést do rozpaků Temru není snadné. Nenapovídá mi všeříkající znachovnění tváří ani stydlivě sklopené oči, a přesto vím, že jsem trefila do černého.

„Jen jsem trochu zapomněla na čas, nic víc,“ řekne.

Chtěla bych na ni dál naléhat, ale je pro mě těžké zlobit se na ni, když se zároveň musím tak snažit, abych nevnímala všechny ty podněty kolem sebe.

Mám podezření, že místodržitelův manžel se zhlíží v modré barvě, protože celý sál je jí prakticky plný. Podlahu zakrývají azurové ručně tkané koberečky, jídelní stůl kráší safírové květinčky, které neumím pojmenovat, a dokonce i voskové svíce, rozestavené na ozdobných stolcích, se lesknou blankytem.

Strop v pravidelných rozestupech podpírají překrásné mramorové sloupy. Z protější stěny na nás z malby hrdě dohlížejí Sestry Bohyně.

A to už ke mně ruku v ruce kráčí šťastný páreček s tvářemi rozzářenými radostí.

Vší silou sevřu Temřinu paži. „Schovej mě.“

„Nebud' směšná. Teď našim hostitelům poděkuješ a celou dobu se budeš usmívat, jako bys nemohla být šťastnější.“

„To nejde.“

„Tak se příště nenechávej pozvat na oslavu.“

„Neměla to být –“

Zmlknu, jakmile se pár ocitne na doslech, přišpendlím si na ústa úsměv a doufám, že nevypadá nuceně.

„Slečno Tellionová!“ osloví mě místodržící. „Jsem tak rád, že jste poctila můj domov svou návštěvou!“

„Jsme vám velice vděčné za vaše velkorysé pozvání,“ odpoví mu Temra. „Já jsem Temra Tellionová, Zivina sestra. Právě se mi svěřovala, jak se cítí poctěná, že mohla vyrábět zbraň právě pro vás.“

„Je pro mě velkou ctí, že jsem vás poznal. Toto je můj manžel Reniver a někde tu pobíhá i náš syn Asel.“

„Tamhle je,“ ozve se Reniver.

Naše oči sledují jeho natažený ukazovák k místu, kde stojí muž v našem věku obklopený děvčaty. Je vysoký, svalnatý a má symetrický obličej, který je pravděpodobně důvodem, proč má tolik obdivovatelek.

„Je to velmi společenský chlapec,“ praví místodržící a stoupne si tak, abych na jeho syna neviděla. „A tak oblíbený.“

„Právě jako jeho otec,“ dodá zdvořile Temra.

„Ach, děkuji vám.“

Rozhostí se ticho. Dvojice se možná diví, proč jsem ještě neřekla ani slovo. Ostatně všichni se diví, proč nejsem schopná zdvořilostní konverzace. Ta zkrátka nepatří k mým silným stránkám.

Ale aspoň to zkusím. „Pane místodržiteli, když jste si u mě zbraň objednával, zmínil jste se, že jde o dárek pro vašeho manžela. Jak dlouho už cvičíte boj s palcátem, Renivere?“

To je přece celkem normální otázka, ne?

„Ach, já nejsem žádný bojovník,“ vysvětlí mi Reniver, „ale ten dar pro mě znamená víc, než dovedu popsat! Chceme pozvat hosty,

aby si zbraň prohlédli, jakmile skončí večeře. A také po přípitku na vaši počest, samozřejmě!“

„Prohlédli?“ zopakuju. Kde ta zbraň jako má být?

„Ale jistě byste se na ni chtěla podívat teď hned! Musíte být na svou práci hrdá! Asele?“

Když Reniver zavolá mladíkovo jméno, nadskočím leknutím, ale Asel se ihned omluví celé hordě mladých žen a vykročí k nám.

„Otče?“ osloví ho.

„Ukázal bys slečně Tellionové, na jaké čestné místo jsme vystavili její dílo?“

Asel obrátí hlavu nejprve k Temře, a jakmile si mou krásnou sestru prohlédne, na tváři se mu objeví potěšený úsměv. Její tmavé vlasy poskakují za chůze v těch nejdokonalejších kudrlinkách. Sluníčko jí přes léto zkrášlilo pleť nádherným zlatým odstínem a její výška necelých pět a půl stopy je taky tak akorát.

Když místopřítel vidí, jak se oči jeho syna při pohledu na mou sestru rozzářily, ihned zakročí: „Ne, Ziva, naše kovářka s magickým nadáním, je tady.“ Ukáže na mě a radost z Aselovy tváře bleskově vyprchá.

Já se svými více než šesti stopami vypadám jako obryně. Jsem vyšší než většina chlapců a ani Asel není výjimkou. Mé matné hnědé vlasy jsou rovné jako prkno a nosím je za každých okolností stažené, aby mi nepadaly do obličeje. Zásadně se neobtěžuji s líče-

ním na rozdíl od většiny dívek v mém věku (k čemu by to bylo, když se při práci zpotím?), a proto mi kontrastně vystupují pihy na nose, čele, tváři i bradě. Prostě všude.

Když čekám, až si mě Asel prohlédne, necítím stud. Jen pocit strachu z toho, že mě někdo tak pečlivě zkoumá. Z toho, že jsem donucena interagovat s lidmi. Z toho, že řeknu nebo udělám nějakou hloupost. Z toho, že ten kluk odhalí všechny mé slabiny, sotva se na mě podívá.

Asel si rychle vzpomene na své dobré způsoby. „Je mi ctí tě poznat. Půjdeme?“ Nabídne mi rámě a ode mě se zřejmě čeká, že se do něj zavěším. Určitě mi vyprchala z tváři barva – doteky cizích lidí všechno ještě zhoršují – protože se do mě místo toho zavěsí Temra se slovy: „Veď nás, Asele. Půjdeme za tebou.“

Díky Bohyním za mou nádhernou, úžasnou sestru.

Ale to nám překazí místodržitel: „Vlastně, slečno Temro, mohla byste mě doprovodit do kuchyně? Nutně potřebuji znát váš názor na dnešní večerní menu.“

Temra mě pohledem požádá o svolení. Vlastně to není svolení, ale spíš uznání, že tohle zvládnou i sama. Což se téměř určitě nestane, ale před nejmocnějším mužem ve městě to nemůžu přiznat nahlas.

Přikývnu a v tu chvíli si uvědomím, co se tady děje.

Je to intrika.

Místodržitel a jeho manžel chtějí, abych pojala náklonnost k jejich synovi. Nevypadalo by báječně mít za člena rodiny jednoho z mála lidí na světě, co vládnou magií?

Chce se mi zvracet.

Asel, který se dovtípl dříve než já, mě tentokrát jen obejde, aniž by mi nabídl rámě, a odvádí mě ze slavnostního sálu. Mlčky vystupujeme vzhůru po schodišti a zvuky oslavy postupně slábnou, až je necháme úplně za sebou a vejdemo do jakési studovny. Všimnu si stolu vyrobeného z nachového dřeva a knih, které pokrývají většinu stěn. Na konci místnosti stojí krb, momentálně bez dřeva a bez ohně. A nad jeho římsou, uložený na leštěných kovových hácích, je vystavený můj palcát.

Je vystavený.

„Co to je?“ vypísknu dříve, než se stihnu zarazit.

„Tvé dílo, jak mi řekli,“ odpoví Asel.

„Tenhle palcát připravuje nepřátele o dech! Umí zabíjet, aniž by se protivníka dotkl, a přitom tu visí nad krbem, jako by byl nějaká... nějaká... *dekorace!*“

Jakmile ta slova vypustím z úst, vzpomenu si, kde jsem, a obrátím se v panice na Asela. Řekne o všem svým otcům a já budu –

Asel se začne smát. Pak se otočí tělem ke mně, jako bych mu konečně začala připadat zajímavá. „Tys myslela, že si ho chce otec vzít do boje? Že povede válku proti odpůrcům mého druhého otce?“